

Quaglio je bil oženjen z Giovanno, ki ga je preživela za 15 let.¹² Iz tega zakona se je rodilo pet otrok: Rafael, Domenico, Giovan Maria, Michelangelo in Giovan Battista. Rafael, ki je pomagal očetu l. 1721.—1723. v Ljubljani, je umrl že pred l. 1732., če je poročilo listine v ljubljanskem kapiteljskem arhivu natančno. Domenico je bil tudi slikar, si je popolnoma prisvojil očetov stil in je najbrže vedno z njim delal ter pod njegovim imenom; lastno ime je podpisal, kolikor vem, le pod freske v župni cerkvi v Ostenu ob Luganskem jezeru (1743). Bil je dvakrat oženjen, prvič v Margaritto Bulla, ki je umrla v mladih letih, drugič z Marijo Barbaro contesso Salici; njegovi sinovi iz obeh zakonov in njegovi vnuki so delali pozneje kot gledališki slikarji in arhitekti v Nemčiji. Tudi tretji Giuliev sin Giovan Maria se je posvetil slikarstvu, medtem ko sta zadnja dva bila duhovnika.

havvi il tempio di S. Carlo la cui volta (affermano gli stuccatori lainesi che anche oggigiorno vi sano chiamati per lavori) è dipinta in modo assai rassomigliante a quello del S. Giuseppe di Laino col medesimo colorito, lo stesso disegno, l'identico soggetto, opera, accertano, del medesimo pennello. Ritrasse su tela l'effigie dell'imperatrice ed una copia di quel ritratto vedesi ancora nella casa Caprani di Laino, già Quaglio.» (179.) Tudi poročilo o portretu Marije Terezije je napačno.

Michelangelo je umrl kot prošt v Porlezzi, Giovan Battista pa je bil ravnatelj zavoda Colleggio Elvetico v Milanu in kasneje prošt v Missagli, kjer je tudi umrl. Obadva starejša sinova sta živela v dokaj ugodnih razmerah skupaj z očetom v družinski hiši v Laínu, ki je do današnjega dne ohranila svoj prvotni prijazni in udobni videz. Gospodarstvo vse velike družine je vodil Giulio sam, on je plačeval n. pr. stroške ob boleznih Domenicove prve žene, on ji je oskrbel pogreb. On je vodil družinske račune za vse, in sicer zelo natančno in podrobno; vpisoval je najmanjše izdatke in učenecem z veliko vestnostjo zaračunaval slednji dan, ki so ga prebili v njegovi šoli.

Giulio je umrl star 84 let za boleznijo v grlu in je bil pokopan v grobnici dominorum de Pyris, ker njegova družina tedaj še ni imela lastne rakve. Po njegovi smrti je postal glavar družine najstarejši sin Domenico. Njegovi nasledniki so se polagoma izseljevali v Nemčijo, tako da ni več danes v Laínu nobenih direktnih potomcev prejšnjih Quagliev. Edini spomin na nekdanjo veliko in slavno umetniško družino so freske po bližnjih cerkvah, ljubka, živo poslikana družinska hiša, ki je sedaj prazna, in napis Via Giulio Quaglio, ki ga nosi ena izmed maloštevilnih vaških uličic v Laínu.

ZAPISKI

Jezikovne ocene.

Vladimir Levstik: **Gadje gnezdo**. Narodna knjižnica, snopič 6—9. Tiskala in založila Zvezna tiskarna. V Ljubljani 1919.

Na nekatere napake sem opozoril pisatelja že leta 1918., ko je povest izhajala v Ljubljanskem Zvonu. Medtem je pisatelj povest nanovo izdal in je imel priliko, da napake popravi. A to se je le v majhni meri zgodilo. Popravljal je, kar sem pisal glede predloga *od*, in tako piše sedaj pravilno, n. pr.: »in zdi se, kakor bi vsako posebe škripalo *od* izobilja« (str. 6), ali: »in bi znorela *od* presenečenja« (7); prej je pisal napačno: škripal obilja, znorela osuplosti itd. Nekatere izraze pa je v novi izdaji poslabšal. Tako je prvič pisal lepo slovenski: Na polju postaja vdovin obraz mehkejši, ali: In kakor so gospodarji bogateli, tako so postajale izbe lepše in lepše. Zdaj pa je namesto tega rabil grd romanski izraz prihajati: Na polju prihaja vdovin obraz mehkejši (7), tako so prihajale izbe lepše in lepše (28); prim. ital. divenire, diventare,

franc. devenir, n. pr. Sa respiration devenait plus forte, dihanje je bilo, ali postajalo močnejše. Na romanski izvor tega izraza je opozoril že Pleteršnik, ki piše: lepši prihaja, težko mi prihaja = slabo mi prihaja (prim. it. diventare, werden).

Stavčni ustroj je ostal isti. Tako moramo brati v slovenski povesti takele francoske stavke: Ko stopi na prag, razoglava, moško palico v roki, samolastno iskro v sivih očeh, glavo pokonci, levo pest uprto v bok, se ji njenih pet križev prav nič ne pozna (5). Ali: Hladna septembrova (prav: septembrska) noč stoji sredi zemlje, sloka in nežna kakor kraljičina (prav: kraljična) v bajki, opasana z rimsko cestjo, zvezdni plašč razgrnjen od obzorja do obzorja (80). Ali stavek, ki bi bil pripraven za vsako latinsko (in sploh romansko) vadnico: Za pol glave manjša od Janeza, mu zdajci skoči za vrat (34) itd.

Pisatelj piše tak slog, kakršnega nahajamo v sodobnih francoskih in nemških povestih. Iz njih je vzel celo rabo **nedovršnega sedanjika**, kar je proti svojstvu slovanskih jezikov. Slovanski nedovršni sedanjik izraža to, kar se sedaj godi ali sedaj ponavlja, torej